

sidste Aar, selv om Alderen dør er 70, langt over 100 Mill. Kr. Skulde der derfor ikke kunne skaffes Midler paa anden Maade, end ved at man gik op til 65 Aar, foreslaar jeg, at man gør det, det vil endda være en stor Fordel. At dette Lovforslags Vedtagelse vilde betyde saa stor en Ulykke, er jo en almindelig Paastand fra Socialdemokraterne. De vil ikke have, at Folk skal yde noget som helst selv, men at Staten skal give det alt sammen. Hvis de virkelig mener at kunne skaffe de mange Millioner gennem Staten, saa maa vi vente, til vi faar den socialistiske Stat, og saa se, om den kan skaffe dem.

Jeg skal saa sige til det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), som for øvrigt anerkendte, at det var rimeligt, at jeg var utaalmodig — det var det ærede Medlem selv —, at naar det ærede Medlem kritiserer, at jeg har kaldt Lovforslaget for en Alderdomslov, synes jeg ikke, det er noget at tale om, det lader jeg staa hen. Naar nogle af Toldskatterne er medtagne, nemlig Halvdelen, saa er det for Tydelighedens Skyld. Man kunde ogsaa have forhøjet den Told, der gaar i Statskassen, og saa lade Statskassen betale igen til Fonden, men det er ikke noget at hæfte sig ved. — Naar det ærede Medlem siger, at der tidligere er indbragt et privat Lovforslag om dette Emne, saa er det rigtigt, jeg ved det meget godt. Men det er næsten ikke muligt at komme frem ad Frivillighedens Vej. Alrede i 1850 blev der i Belgien vedtaget et privat Lovforslag, som ærede Medlemmer vel kender. Hvad blev det til? Saa at sige ingenting. Først op i Halvfemserne, da Staten gik op til at betale 8—9 Francs pr. Individ aarlig, kunde de faa nogen til at betale Bidrag. Frankrig og Italien er gaaede samme Vej. Hvorledes gik det da? De velhavende Folk brugte Loven og indskød noget, for at Staten kunde skyde noget til, men de fattigste fik intet. Denne frivillige Forsikring vilde bare føre til, at de Folk, som havde nogenlunde Raad til at tegne Forsikring, altsaa de velhavende, vilde faa Gavn deraf, naar Staten gav en vis Brøkdæl, op imod Halvdelen, men de allerfattigste vilde ikke kunne komme med. Derfor er Forsikringslovgivningen ad frivillig Vej strandet i Belgien, Frankrig, Italien, og den vil det ogsaa her; det kan kun blive for Mellemlassen, ikke for de fattigste, og man skal lave Loven for at komme dem, der virkelig trænger, til Hjælp.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg under de nuværende Forhold, hvor Invaliditetsforsikringskommissionen skal til at

afgive Betænkning, ikke venter at faa Tilslutning for mit Lovforslag, da Socialdemokraterne desværre er imod det, og Højre nærmest holder paa, at Forsikringen maa ske ad Frivillighedens Vej. Men jeg er ikke bange for den Kritik, der er kommet frem, og jeg kan godt lade mine Tal undersøge og mine Tanker prøve i Udvalget. De skal nok vise sig at staa nogenlunde Maal, især nu da jeg har set Lovgivningen paa det Omraade i andre Lande. Der er saa vist ikke mange nye Tanker i den fremmede Lovgivning, saa mine kan nok være lige saa gode. Naar man har sagt, at man skal se, hvorledes det vil blive om 44 Aar, vil jeg sige: Foreløbig lever vi ikke i den Tid, foreløbig er det 30 Aar, vi har med at gøre. For øvrigt vil jeg henstille, at vi tager længere Sigt med vor Lovgivning, det har vi ikke gjort hidtil. Det har været Fejlen, at man har hjulpet sig fra Dag til Dag og sagt: Hvorledes kan vi nu klare os med denne Lovgivning, kan Partiet klare sig med den? En Mand som den engelske Finansminister er ikke bange for at tage langt Sigt og kæmpe for Sagerne, og jeg tænker ogsaa, han faar noget ud deraf. Det, at vi andre stadigvæk hjælper os fra den ene Dag til den anden, tror jeg ikke gavner. Vi skal tage langt Sigt, og gør vi det, kan vi ogsaa faa Midlerne til at skaffe Alderspension for alle; men det, som ligger for i de første 30 Aar, er at forbedre Alderdomsforsørgelsen, saaledes at den bliver langt langt bedre, end den er nu. Lykkes det, kan vi andre og hele Samfundet være glad derved.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Moestrup: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Formanden: Udvalget angaaende Forslag til Lov om Udvidelse af Sindsygehospitalet i Viborg har afgivet Betænkning.

Eksemplarer vil senere blive omdelte.

Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Næste Møde holdes Onsdag den 19. Februar Kl. 1 med følgende Dagsorden: